

Følgende er hverken en bortforklaring eller en undskyldning for Dagmars uacceptable adfærd.

Formålet med dokumentet er

- 1. at synliggøre det menneske, der lever i en ødelagt krop med en skadet hjerne. Et menneske, der har fået en livstidsdom som hjerneskadet uden håb om prøveløsladelse. Omgivet af hjælpsomhed, kærlighed, frygt og fordomme – fuldkommen anderledes og på kanten af de normales verden.*
- 2. fortælle om Neurofeedback*

Det kræver en stærk psyke at være Dagmar.

Det har hun på mange måder... hende min datter. Men hun er også skrøbeligt udleveret til os, der har ansvar for at være medskabere af rammerne for hendes liv.

Dagmars sprog er Døves Tegnsprog. Hun har et udviklet énhåndssprog med mange ord og begreber. Og hun er en del af døvemiljøet i Aalborg.

Her er Dagmar. Dagmar er min datter. Og hun elsker farven lilla. På billedet peger hun på en bus og siger: - Se lilla!

Det gør hende glad.

Dagmar er 38 år. Men egentligt er hun højst en 10-11 år gammel. Børn i den alder er kloge. Dagmar er klog på samme måde.

Da Dagmar var ganske lille fik hun en kighostevaccine. Der har jo nok været både kviksølv, formaldehyd, aluminium og retrovirus fra dyr i vaccinen. Officielt er den slags jo slet ikke farligt for spædbørn. Uofficielt er der stor sandsynlighed for, at vaccinen startede en lavine af ulykker i den lille krop, så Dagmar fik ustoppelige kramper. Hun kæmpede for sit liv i en måned og det endte med en alvorlig hjerneblødning. Resultatet blev spasticitet, halvsidig lammelse, afasi og epilepsi.

Nuvel – vi gav ikke op. Hverken dengang eller nu. Dagmar fik lært mange ting. Og for snart 20 år siden ville hun gerne flytte hjemmefra. I egen lejlighed.

I løbet af det første år begyndte hun at udvise skræmmende ændret adfærd. Hun var vred. Angst og udadreagerende – med kniv. Hun forsøgte også at tage sit eget liv. Vi kom op på fem alvorlige selvmordsforsøg med den medicin, som hun får for sin epilepsi. Det tog mig år og en ny læge at efterspore, hvordan i alverden hun havde fået adgang til så meget medicin.

Jeg anede ikke, hvad det hele handlede om. Og hun ville ikke snakke om det.

Da Dagmar foretog sit første knivoverfald fik hun en behandlingsdom i Retspsykiatrien. Vi mødte gode mennesker, der dog måtte indrømme, at de intet havde at tilbyde et så hjerneskadet menneske uden talesprog.

Efterhånden som tiden gik, begyndte der at dukke en beretning op. Det viste sig, at Dagmar og hendes handicappede og døve nabo gennem et år var blevet mishandlet af en bistandsplejer. De to kvinder og naboen handicappede og døve kæreste fortalte om hån og slag. Det forklarede de mystiske blå mærker. De var så bange, at de ikke havde turde fortælle nogen om deres oplevelser.

For nyligt dukkede en ny detalje op: Hendes ellers meget fredlige og generte nabo havde på et tidspunkt bidt bistandsplejeren. Jeg sagde, at det kunne jeg da godt forstå.

Dagmar forsvarede sig med kniv mod alle, der forsøgte at hjælpe hende.

Årene gik med angstanfald, raseri og elendighed. Og kostbart hæværk, der efterhånden åd hele min pensionsopsparing. Jeg knoklede for at hjælpe hende. Noget hjalp det. Især den pædagogiske metode Gentle Teaching viste sig at være god.

For nogle år siden truede hun under et angstanfald en ældre kvinde med kniv. Dagmar blev anholdt og fik en behandlingsdom på livstid. I eget hjem med mig som bistandsværge.

Neurofeedback

En dag i september 2017 tog hun sig til hovedet og sagde: -Jeg er træt af min hjerne. Jeg svarede, at det var jeg ærlig talt også.

På det tidspunkt havde jeg stiftet bekendtskab med Neurofeedback. Jeg havde fundet en behandler Thor Oppenhagen, indehaver af Neuro – center for hjernehelser, der modtog Dagmar uden fordomme og med stort engagement. Og Dagmar gik med til at prøve, selvom hun blev ved med at sige, at hun ikke troede på, at det kunne hjælpe. Men hun og Thor hyggede sig så gevaldigt med sjov og tegnefilm under behandlingen, så hun troligt mødte op uge efter uge.

Dagmar har i alt modtaget 40 behandlinger, som jeg selv har betalt.

Der er som nævnt tale om Neurofeedback. Metoden udnytter den fleksible hjernes evne til selvregulering. Når hjernen bliver tilbudt de rette stimuli, træder de selvhelbredende evner i karakter.

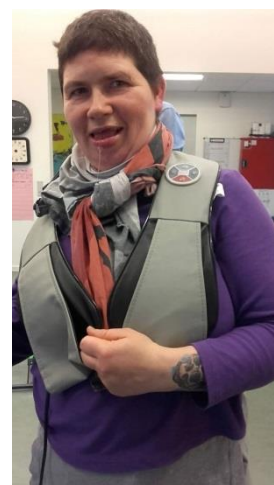
Effekten af behandlingen er tydelig og Dagmar oplever det selv, som en befrielse. Jeg synes nærmest, at jeg har overværet et mirakel.

Før Neurofeedback var der intet at stille op. Ingen og intet kunne hjælpe hende. Hun er for hjerneskadet til at kunne gå i analyse. Dagmar kæmpede sig gennem et traumatiseret liv med angst og uden fremtidsudsigter.

Efter Neurofeedback er Dagmars hjerne ikke den samme.

I dag er hun glad, sjov, udadvendt, kærlig, social og glad for sin familie, venner og hunde. Hun passer sit hjem og sine forskellige aktiviteter. Hun tager gode beslutninger for sin hverdag.

Hendes sprog har udviklet sig. Hun er begyndt at kunne læse små ord. Og hun er en ørn til at kommunikere på sociale med billeder, småord og smileys. Hun er heller ikke længere bange for at gå i stykker, hvis hun giver udtryk for sine følelser.

Hvis psykiatrien i Danmark lyttede til Peter Götzsche og desuden begyndte at indarbejde Neurofeedback i behandlingen ville utallige mennesker blive hjulpet til et værdigt liv med fred i sindet.

Det ønsker jeg af hele mit hjerte.